

Στην αρχή, τα πλοία έρχονται και φεύγουν δίχως απρόοπτα. Η Ολίβια αρχίζει να τα συνηθίζει έτσι όπως γλιστρούν σιωπηλά στον κόλπο, προσπαθεί να μην αφήνει την παρουσία τους να την ταράζει. Έπειτα όμως, στις αρχές Δεκέμβρη, γερμανικές νάρκες ανοίγουν τρύπα σ' ένα θωρηκτό στο στόμιο του κόλπου. Η Ολίβια είναι ξύπνια εκείνη την ώρα, έχει ξαπλώσει στο κρεβάτι, ένα χλωμό φως διαγράφεται μέσα από τις κορνίζες των παραθύρων, ένα κρύο αεράκι φυσάει από το ανοιχτό παράθυρο κι εκείνη είναι ζεστή σαν αυγό που το κλωσουν οι κότες του Μακ. Μια έκρηξη και τινάζεται από το κρεβάτι. Τρέχει με το ποδήλατο στο Όλτμπι, όπου ανήσυχoi ντόπιοι προσπαθούν να τη στείλουν ξανά σπίτι της, αλλά δεν φεύγει πριν δει τους δύτες να βουτούν με τις στολές τους για να επιθεωρήσουν τη ζημιά. Θέλει να γράψει στον Τσάρλι γι' αυτό, γιατί είναι τρομαχτική η σκέψη πως οι Γερμανοί λογικά ξέρουν πως υπάρχουν πλοία τώρα εδώ. Αλλά, φυσικά, δεν μπορεί.

Δεν μπορεί να γράψει ούτε για την ειδική άδεια που της έδωσαν για ν' αποδεικνύει πως επιτρέπεται να βρίσκεται εδώ, αφού το Λοχ Γιου έχει πια γίνει Λιμένας Α, μια μυστική βάση, το τέλειο μέρος για να κρύβει τα πλοία του το Ναυαρχείο. Ούτε για το αεροπλάνο που πετάει χαμηλά από πάνω της ένα απόγευμα που έχει βγει να ρίξει μια ματιά στους φράχτες για λογαριασμό του Μακ. Ούτε για τα μαύρα σύννεφα των αντιαεροπορικών πυρών στον αέρα από κάτω του κι ότι – μια στιγμή αργότερα– σ' αυτή της φτάνει ο υπόκωφος θόρυβος των πυροβόλων που έχουν τοποθετήσει τώρα στο στόμιο του κόλπου. Είναι ένας απόκοσμος, δυσοίωνος, εκκωφαντικός θόρυβος που αντηχεί στις ρεματιές πίσω της, τινάζοντας σαν βροχή το χιόνι από τα κλαδιά μικρών δέντρων που βρίσκονται εκεί κοντά, και φτάνει μέχρι ψηλά στο λαγκάδι. Το αεροπλάνο συνεχίζει να βρυχάται κι εκείνη παγώνει επιτόπου μέχρι που περνάει από πάνω της, πολύ χαμηλά –αρκετά χαμηλά για να δει τον πιλότο που κάθεσαι μέσα, αρκετά χαμηλά για να δει τον μαύρο σταυρό που είναι ζωγραφισμένος κάτω από τα φτερά του. Είναι σίγουρη ότι βλέπει τον πιλότο να τη χαιρετάει σηκώνοντας το χέρι, κι έπειτα το αεροπλάνο περνάει πάνω από την κορυφή και χάνεται από τα μάτια της.

Έπειτα απ' αυτό, προσπαθεί να πηγαίνει βόλτα κάθε μέρα μέχρι το μεγάλο σπίτι για ν' ακούσει τις ειδήσεις στο ραδιόφωνο από ταρταρούγα, αλλά και για να μιλήσει στη θεία Νάνσι, που δείχνει να ξέρει περισσότερα από τον εκφωνητή του BBC με την αξιόπιστη φωνή. Τώρα ακούει πως χάθηκε η Νορβηγία κι αναρωτιέται αν είχε πάει εκεί ο Τσάρλι και πού θα τον στείλουν μετά. Παραιτείται ο Τσάμπερλεν κι αναλαμβάνει ο Τσόρτσιλ. Με εξασφαλισμένη τη Νορβηγία, οι Γερμανοί στρέφουν την προσοχή τους σε μαζική επίθεση στο Δυτικό Μέτωπο. Απωθούν όλο και περισσότερο τους Συμμάχους, μέχρι που τους παγιδεύουν στις βόρειες ακτές της Γαλλίας, στα παράλια και στην πόλη της Δουνκέρκης. Η Ολίβια μαθαίνει για το θαύμα της Δουνκέρκης, πώς τόσοι άντρες επέστρεψαν σώοι και αβλαβείς στην πατρίδα από την αντίπερα όχθη της Μάγχης. Ακούει να ψιθυρίζεται ότι ρόλο σ' αυτό ίσως έπαιξε ο Τσάρλι. Αναρωτιέται αν τα παιδιά των Μακ, ο Κέιλουμ κι ο Άνγκους, είναι ανάμεσα στους διασωθέντες. Μένει ξύπνια τις νύχτες κι ατενίζει το σκοτάδι, ξέροντας πως η Βρετανία είναι ολομόναχη.

Η Ολίβια έχει πάει στη γεμάτη αντίλαλους είσοδο του Τάι Μορ και μιλάει με τη μητέρα της για το Στόουκ Χολ, πώς έγινε και πλέον χρησιμοποιείται ως στρατώνας για εκατοντάδες στρατιώτες. Είναι αρχές καλοκαιριού και, τώρα που οι ναζί έχουν καταλάβει τα νησιά της Μάγχης, η απειλή εισβολής είναι για άλλη μια φορά ορατή. Δύσκολο να το πιστέψεις μια τόσο όμορφη καλοκαιρινή μέρα. Όπως συνήθως, η μεγάλη πόρτα είναι ορθάνοιχτη και το φως του ήλιου που μπαίνει απ' έξω διώχνει κάπως τη μελαγχολία από την τεράστια αίθουσα. Μια αντρική σιλουέτα ρίχνει τη σκιά της στην πόρτα. Προς στιγμή η Ολίβια δεν τον αναγνωρίζει, αλλά όταν ακουμπάει το ακουστικό στη θέση του και τον κοιτάζει πιο προσεκτικά, να τος ο Τσάρλι, ψηλός και μαυρισμένος, με τη στολή του και με όψη ήρωα από την κορυφή ως τα νύχια. Είναι παράξενο –σαν να συναντάει έναν παλιό φίλο που κατά κάποιον τρόπο δεν τον ξέρει καθόλου. Δεν είναι σίγουρη αν πρέπει να τον αγκαλιάσει ή να του σφίξει το χέρι, αλλά παίρνει

εκείνος την πρωτοβουλία. σκύβει και τη φιλάει στο μάγουλο, κι εκείνη νιώθει τη στολή του να της τσιμπάει το δέρμα.

Κρύβει τα χέρια της στην πλάτη, αντιλαμβάνεται ξαφνικά ότι τα νύχια της έχουν ποτίσει βρομιά. Όμως ο Τσάρλι κοιτάζει τα πόδια της και χαμογελάει. Αυτή την εποχή δεν μπαίνει στον κόπο να βάλει παπούτσια όταν κάνει ζέστη –της μίκρυναν τα παλιά της πριν από αιώνες και δεν έχει πουθενά ν' αγοράσει καινούρια. Δανείζεται ό,τι βρει από το δωμάτιο με τα παπούτσια της θείας Νάνσι, όποτε είναι ανάγκη. Οι πατούσες της έχουν γίνει σκληρές σαν σόλα και δεν το έχει πια σε τίποτα να τρέχει ξυπόλυτη σε βράχους και χαλίκια.